

[Poul Møller.]

nære den mindste bekymring for sin alderdom, lige så lidt kan vi gavne denne opsparingsform ved et system, der fører til, at en stor del af den enkeltes opsparingsindsats føres over til staten gennem folkepensionens nedslagsregler. Vi har nu haft 5 år til at gøre vore erfaringer vedrørende disse nedslagsregler. Ønsket om at øge alderdomsopsparingen mindskes, må vi erkende, ved at staten inddrager fra 24 til 84 pct. af det opsparede beløb i form af mindsket folkepension, hvortil kommer den skat, som staten inddrager af opsparingen. Min gruppe ønsker derfor en revision, som over en kortere årrække helt fjerner nedslagsreglerne i vor folkepensionslovgivning. Dermed tror vi at kunne fremme arbejderne og funktionærernes alderdomsopsparing væsentligt.

Jeg vil gerne tilføje, at vi med glæde og interesse har set, at pensionslignende ordninger nu også indgår i forhandlingerne mellem hovedorganisationerne. Pensions tanken kan forhåbentlig lette fremtidige overenskomstforhandlinger, så enhver øget andel i produktionsstigningen ikke nødvendigvis behøver at medføre en øjeblikkelig forbrugsstigning og forbrugsudvikling.

Skattepolitikken spiller selvsagt en meget betydelig rolle for den samlede kapitaldannelse. Vi må her udvise nyt initiativ. Vi må støtte de forslag, der er fremsat, og som jo er i overensstemmelse med vore egne tidligere forslag om skattefrihed for opsparede beløb af en vis størrelse. Men jeg tror, at hvis vi skal skabe en ny opsparingsmentalitet, er det også nødvendigt skattepolitisk at tænke videre. En omlægning af skattebyrden fra indkomst, opsparing og arbejde til forbrug bliver herved aktuel; hermed bliver diskussionen om kildeskat også overflødig, og jeg vil gerne opfordre den højtærede finansminister til, ikke mindst på baggrund af det radikale venstres nye program, at indstille virksomheden i det kildeskatkontor, der eksisterer. Vi kan lige så godt straks standse dette arbejde. Det er jo ikke

aktuelt, siger de radikale. Der er derfor ingen grund til at spille flere penge på dette kontor.

Sæt derimod i stedet kontoret til en alvorlig overvejelse af, hvordan vi kan skabe et skattesystem, der fritager opsparingen af jævne indkomster for beskatning. Lad os samle kræfterne om en omlægning, der med hovedvægten placeret på forbruget helt fritager jævne indkomster, der ikke forbruges, og indkomststigninger, der spares, for skat. Opgaven økonomisk er jo foreløbig at undgå, at indkomstdannelsen fører til forbrugsstigninger, forbrugsstigninger, vi ikke har råd til, og dermed til et stadigt inflationspres. En sådan skatteomlægning er jo meget vel forenelig med sociale hensyn, hvis vi yder kompensation over børnetilskud og eventuelt forhøjelse af de offentlige ydelser til de dårligst stillede. En sådan skatteomlægning vil også nærme os stærkt til en løsning af sambeskatningen, og den vil bringe os i bedre overensstemmelse med de skatteforhold, der findes i de fleste af fællesmarkedets lande. Som det vigtigste af alt vil jeg fremføre, at den mere end noget andet vil bidrage til at skabe den indstilling, som er nødvendig, hvis vi skal sikre tilstrækkelig kapital til den investering, som er fornøden for at opretholde den fulde beskæftigelse og samtidig sænke den meget høje rentefod.

Når jeg taler om kapitaldannelse, går jeg ud fra, at vi praktisk talt ikke har mulighed for en væsentlig forøgelse af kapitaldannelsen, uden at denne finder sted hos de almindelige lønmodtagere, hos de almindelige borgere med jævne, mellemstore indkomster. Det er her, opsparingsvaner må forbedres, det er her, opsparingsmuligheden, reserven for vor opsparing ligger, og derfor er det så vigtigt, at vort skattesystem lægges til rette, så vi kan skabe denne mentalitet. Er vi enige om det ønskelige i dette økonomiske mål, må vi også kunne enes om midlerne.

Hvad jeg her har sagt, må ikke mistydes derhen, at vi ønsker at give regeringen nye